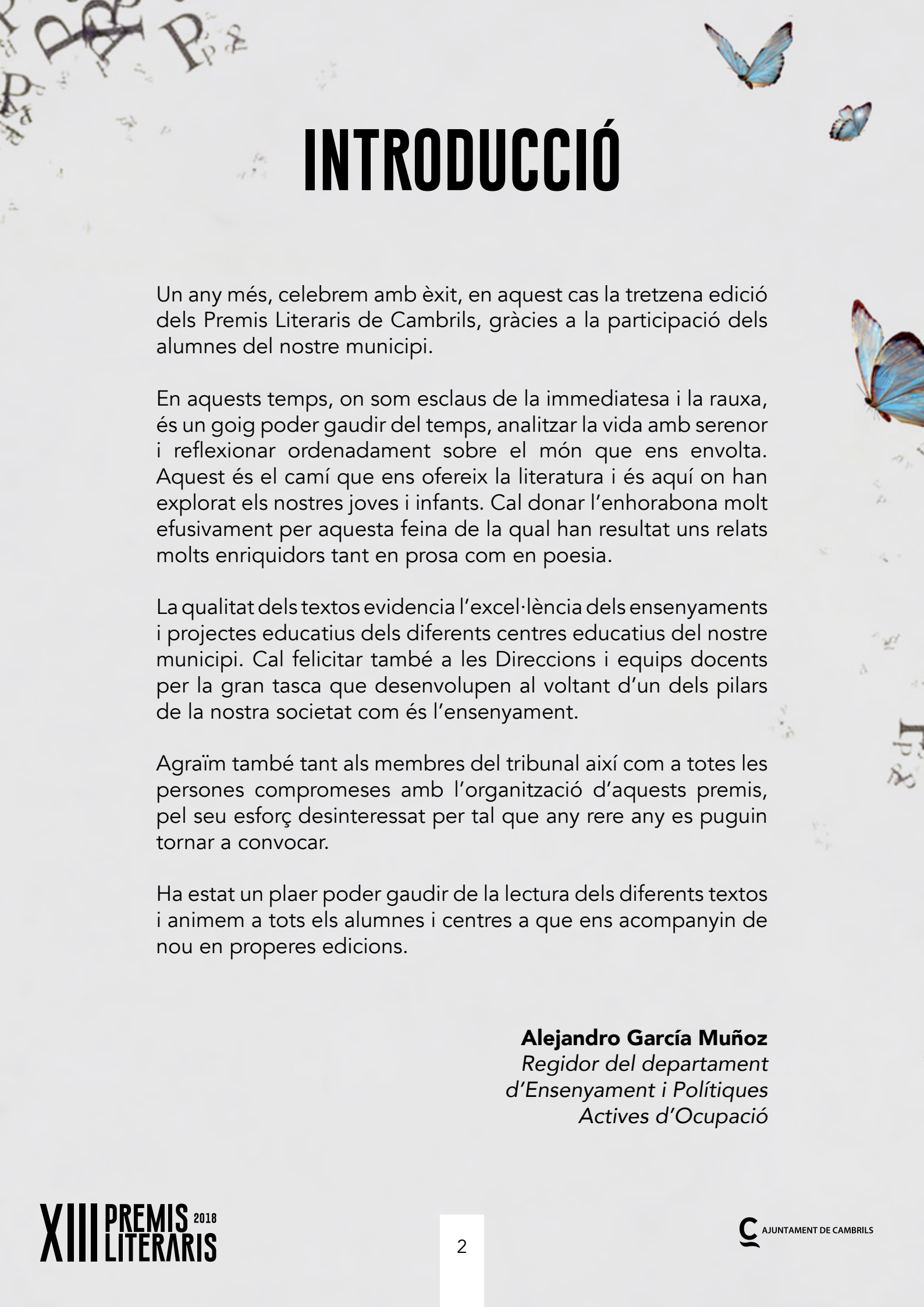

XIII PREMIS²⁰¹⁸ LITERARIS

INTRODUCCIÓ

Un any més, celebrem amb èxit, en aquest cas la tretzena edició dels Premis Literaris de Cambrils, gràcies a la participació dels alumnes del nostre municipi.

En aquests temps, on som esclaus de la immediatesa i la rauxa, és un goig poder gaudir del temps, analitzar la vida amb serenor i reflexionar ordenadament sobre el món que ens envolta. Aquest és el camí que ens ofereix la literatura i és aquí on han explorat els nostres joves i infants. Cal donar l'enhorabona molt efusivament per aquesta feina de la qual han resultat uns relats molts enriquidors tant en prosa com en poesia.

La qualitat dels textos evidencia l'excel·lència dels ensenyaments i projectes educatius dels diferents centres educatius del nostre municipi. Cal felicitar també a les Direccions i equips docents per la gran tasca que desenvolupen al voltant d'un dels pilars de la nostra societat com és l'ensenyament.

Agraïm també tant als membres del tribunal així com a totes les persones compromeses amb l'organització d'aquests premis, pel seu esforç desinteressat per tal que any rere any es puguin tornar a convocar.

Ha estat un plaer poder gaudir de la lectura dels diferents textos i animem a tots els alumnes i centres a que ens acompanyin de nou en properes edicions.

Alejandro García Muñoz
*Regidor del departament
d'Ensenyament i Polítiques
Actives d'Ocupació*

ACTA

El dimecres, dia 23 de maig de 2018, a les 17:00 hores, es reuneix, a les instal·lacions del departament d'Ensenyament, el jurat qualificador dels XIII Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format pel senyor Alejandro García com a president, i les senyores Mari Muñoz, mestra de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Vanessa Albiol, mestra de l'Escola Cambrils, Estefania Sandoval, mestra de l'Escola La Bòbila, Pilar Baixeras, directora de l'Escola Marinada, Susana Cruz, mestra de l'Escola Joan Ardèvol, Tesa Sardà, professora de l'INS Cambrils, Estefania Rius, professora de l'INS La Mar de la Frau, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Helena Martínez, responsable del Centre de Normalització Lingüística de Cambrils, Rosana Andreu i Eva Ferré, de la Biblioteca Municipal, i els senyors José Antonio González, professor de l'INS Ramon Berenguer IV, Àlex Rius, professor del CMFA Rosa dels Vents, Albert Mariné, mestre del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Gerard Martí, Director del Museu d'Història de Cambrils i de l'Antena del Coneixement del Campus Extens de la URV de Cambrils, i el senyor Francesc Sánchez, director de l'Escola Municipal de Música, i com a secretàries Olga Abadías i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Polítiques Actives d'Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.

INFANTIL

CATEGORIA A

Alumnes
d'Educació
Infantil

Premi: Sense títol

Liam Xing García Muñoz

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: La primavera

Dasha Stricovschi Ostrovschi

Escola La Bòbila

POESIA

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: Els meus avis

Miquel Carvajal Pastor

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: El gegant

Paül Almirón Balaña

Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: L'estiu

André Pinyol Bartashevich

Escola Cambrils

Accèssit: La muralla

Ivet Balagué Barceló

Escola La Bòbila

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: Callar o parlar

Júlia Cerrato Codorniu

Escola Guillem Fortuny

Accèssit: Estacions

Marina Martorell Sánchez

Escola Cambrils

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: La mar

Ariadna Albesa Vendrell

INS Cambrils

Accèssit: Ets

Ruth García Salvador

INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Fes-m'ho saber

Mariel Touzet Moncada

INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: El monstre viu a casa

Andrea Díaz Rodríguez

INS Cambrils

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Somio que plou i es desfà
el cristal·lí terra de gebre

Julen Margalef Martínez

INS Cambrils

Accèssit: Carícies

Helena Maymí Ardèvol

INS Ramon Berenguer IV

PROSA

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: El cavaller de diamant
Martí Mateo Díaz
Escola La Bòbila

Accèssit: La fada i la sirena
Indara Michelle Flores Tevar
Escola Marinada

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: L'ona i la papallona bona
David Fernández Galán
Escola Cambrils

Accèssit: L'arc de Sant Martí
Nika Shashkina
Escola Mas Clariana

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: La rosa de Sant Jordi
Lluc Falceto Fernández
Escola La Bòbila

Accèssit: El gran arbre
Mariona Cano Espada
Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Allò mort que no es pot tocar
Marina Colom Escolà
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: Cap al cinema
Júlia Rovira Masdeu
INS Cambrils

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Neu d'estiu
Maria Fortuny Gavalda
Escola d'Adults

Accèssit: En un temps incert
Marta Cerrato Franch
INS La Mar de la Frau

CATEGORIA G

Alumnes de Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Que arda bien
Maria Mestres Sánchez
INS Ramon Berenguer IV

Accèssit: Vespre a la vall del
Comapedrosa, 2943 m
Albert Cucurull Salamera
INS Cambrils

POESIA

Premi Miquel Martí i Pol

CATEGORIA A

Alumnes
d'Educació
Infantil

Accèssit: La primavera

Dasha Stricovschi Ostrovschi
Escola La Bòbila

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: Els meus avis
Miquel Carvajal Pastor
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

ELS MEUS AVIS

Els meus avis m'estimen.
Els meus avis em cuiden.
Els meus avis m'eduquen.

Sempre estan pendents de mi.
Sempre passegen amb mi.
No hi ha res més bonic.

Quan no hi són els enyoro.
Dintre del meu cor els porto.

Avis sempre us estimaré.
Avis sempre us recordaré.

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: El gegant
Paül Almirón Balaña
Escola Joan Ardèvol

EL GEGANT

Hi ha un noi molt gran
hi està a una casa,
també menja molt
i en menja molta carbassa.

També va a passejar.
Amb el seu gosset
també van a jugar,
al parc de Pinaret.

Estaven jugant molt bé
i es van trobar un amic.
Tenia molts diners,
ja que era molt ric.

Quan es van trobar l'amic
van anar a jugar,
van anar a casa
i també van parlar.

Després de parlar
van anar a jugar a futbol,
van xutar la pilota
i van marcar molts gols.

Van tornar a casa
i van...
parlar, parlar, parlar
de la seva gran amistat.

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: L'estiu

André Pinyol Bartashevich

Escola Cambrils

L'ESTIU

Quan comença l'estiu,
el Sol surt i somriu.
El mar s'il·lumina amb harmonia
amb els colors de la fantasia.

Al matí em desperto tot pensant
amb les ones que es van llevant.
Quan m'aixeco del llit el Sol està aixecat
I miro per la finestra el mar il·luminat.

A la tarda, quan cau el Sol,
s'acaba la tarda desfilant com un estol.
Les persones abandonen les platges
que acaben en tristos paisatges.

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: La muralla
Ivet Balagué Barceló
Escola La Bòbila

La muralla

Sant Jordi ha arribat
llibres i roses ha regalat,
Potrà anar fins a Montblanc
per veure la llegenda que faran.

La història comença a la muralla
i ho mira molta canalla.
Una representació molt original
i de l'Édat Medieval.

Sant Jordi mata el drac
però el conte no s'ha acabat.
De la sang vermellosa
brotà una rosa preciosa.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: Callar o parlar
Júlia Cerrato Codorniu
Escola Guillem Fortuny

CALLAR O PARLAR

En fer aquesta pregunta a la gent
et solen prendre per boig de valent,
doncs que hi té a veure el callar
amb una cosa que es tan fàcil com el parlar.

De parlar des dels dos anys d'edat
tothom ja ho sap fer amb claretat,
doncs un noi deia: "Pare i mare és el primer
però, què serà el darrer?"

En totes les respostes de la gent
hi ha poc de conscient,
doncs xerrar sense parar
no és el que millor es fa.

Callar abans de dir barbaritats
Ho sabem fer els de totes les edats,
però de tonteries se'n diuen i se'ndiran,
perquè com a mentider,
l'home n'és el primer.

Aneke.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: Estacions

Marina Martorell Sánchez

Escola Cambrils

ESTACIONS

Els prats s'omplen de flors,
la neu es fon a les muntanyes
el Sol descobreix els seus colors,
tornen el ocells de terres llunyanes.

Els deures i l'estrès de les notes s'obliden,
les nits són més curtes i plenes de vida.
Sol i calor, gelats, amics, ones i sorra.
Els viatges s'apropen.
Temps de vacances, indrets que es recorden.

Cauen les fulles dels arbres,
els dies s'escurcen.
Torna la roba d'abric,
comencen les classes i els deures,
retrobes jocs rialles i amics.

La neu quan vol ens fa una visita.
L'escalfor sense sol que et fa companyia.
Els sopars de Nadal, torrons, regals i família.
Els dotze raïms i desitjos de felicitat.

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: La mar

Ariadna Albesa Vendrell

INS Cambrils

LA MAR

La mar,
una amable traïdora,
tranquil·litzant,
i, de vegades, perillosa.

Et diu que sí,
que pots venir.
Però quan menys t'ho esperes,
ja t'ha cruspit.

Bonica no, preciosa,
és tota ella harmoniosa.
Així com mil vaixells enfonsa,
també ho és, de tenebrosa.

Ella t'estima,
i després t'odia.
No té cap pena,
és una harpia.

Mare de tota una fauna,
a la que cria,
amb tota la calma.

Ella és vida,
i vida ens dona.
Però a la mort,
també acarona.

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: Ets
Ruth García Salvador
INS Ramon Berenguer IV

ETS

Ets el meu esclat
de llum sense
foc ni fum.

Ets la brúixola que
guia el meu camí
amb delicadesa,
amb franquesa.

Ets la ràfega
d'aire que m'ha ajudat
a trobar-me,
a valorar-me.

Ets la persona més
real que he trobat,
la que més sentiments
m'ha mostrat.

Gràcies per ser tu,
per ensenyar-me
qui soc jo.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Fes-m'ho saber
Mariel Touzet Moncada
INS Ramon Berenguer IV

FES-M'HO SABER

Els peus se m'enfonsen al sòl,
el món em pesa sobre les espatlles.
La realitat que cerquen els meus ulls m'esquerda les costelles,
una cosa creix sense mesura des de dins, i no és el cor.

Maledicció, m'enfonso.
Ni beure alcohol, ni d'altres llavis.
Èbria de la teva memòria, millor.
O pitjor, tant se val.

Vine, acosta't,
digues-me que no significo res,
que sóc un número més en la teva negra i polsegosa llista,
un record que no val la pena recordar.

Fes-m'ho saber, si us plau.
Dona'm el gust, la necessitat de detestar-te.
Fes-me saber que és un adéu, però fes-m'ho saber bé.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: El monstre viu a casa

Andrea Díaz Rodríguez

INS Cambrils

EL MONSTRE VIU A CASA

Hi ha qui diu que els monstres no existeixen
però jo sé que sí n'hi ha,
de vegades des del llit l'escolto
i sense voler em poso a plorar.

Crida fort a casa,
colpeja sense parar,
tanco els ulls i somio
que algú em vindrà a salvar.

Abans era el meu príncep,
l'home amb qui em volia casar.
Ara, quan se m'apropa,
em poso a tremolar.

Penso que els meus llençols són màgics,
que si em cobreixen, el monstre no em veurà
si cobreixo també la mare,
el monstre la deixarà?

El monstre viu amb nosaltres
li hem de dir papà
però ens fa ferides a l'ànima
que mai més es tancaran.

La mare abans era valenta,
ara només sap plorar,
sembla que sigui morta
però continua respirant.

Podem amagar-nos plegades
sota els meus màgics llençols,
tancarem els ulls de matinada,
esperarem que torni a sortir el sol.

Hi ha qui diu que els monstres no existeixen
però jo sé que sí n'hi ha.
De vegades des del llit l'escolto.
Si us plau marxa, papà.

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Somio que plou i es desfà el
cristal·lí terra de gebre

Julen Margalef Martínez
INS Cambrils

SOMIO QUE PLOU I ES DESFÀ EL CRISTAL·LÍ TERRA DE GEBRE

Us atrapà la transparent pluja de magma
que alimenta i desfà la gespa que el terra conforma.
Cau dels ulls del sol dolgut per la lucidesa
destruint brutalment les retines ennegrides i lleganyoses.
I mentre les plantes segueixin practicant aquesta fotosíntesi
es cremaran els boscos i s'inundaran les coves
sumint en un caòtic diluvi la vida mateixa,
admetent la inconcebible realitat predicada pels astres.
Mentrestant ballaré sobre el gebre dels prats
contemplant com la mort fon el gel a cada passa que dono
i movent-me jo al seu ritme
acabaré caient en un infinit pou d'enfiladisses i bèsties com jo
que m'ensenyin a cada compàs
que mai he estat sol.

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Accèssit: Carícies

Helena Maymí Ardèvol

INS Ramon Berenguer IV

CARÍCIES

Carícies des del primer segon
Rebutges qualsevol malson
I si tenir-te significa estimar
Sempre al teu costat vull restar.
Tímida, et dedico aquests mots,
I així, elogio els teus dots.
No, de tu no en vull separació,
Avui d'estimar-te en faig il·lusió.

Tu, la vida em vas regalar,
de lloar-te no me'n penso estar.
Tu penses en mi dia i nit,
els teus braços, el meu lloc favorit.

Recordo bé cada somriure robat,
fer-me riure és la teva prioritat.
Milers d'abraçades, milions de petons!
Manyagues teves, les meves addiccions.

M'has ensenyat l'amor i a estimar,
del mal me n'he après a allunyar.
Alegres cada instant de la meva vida
de tendresa immensa, posseïda.

Agraeixo l'absència de tristor,
en els problemes no hi ha dolor.
Tothora abraça'm, queda't amb mi,
ambdues unides ara, sempre i aquí.

Carícies des del primer segon
Rebutges qualsevol malson
I si tenir-te significa estimar
Sempre al teu costat vull restar.
Tímida, et dedico aquests mots,
I així, elogio els teus dots.
No, de tu no en vull separació,
Avui d'estimar-te en faig il·lusió.

The background of the page is a light gray with a subtle texture. In the top left corner, there are several large, stylized calligraphic letters in a dark brown color, including 'P', 'R', and 'A'. In the top right corner, there are three blue and orange butterflies. On the right side, there is a larger blue and orange butterfly. The word 'PROSA' is written in a large, bold, white sans-serif font in the center of the page.

PROSA

Premi Manuel Vázquez Montalbán

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Premi: El cavaller de diamant

Martí Mateo Diaz

Escola La Bòbila

EL CAVALLER DE DIAMANT

Vet aquí una vegada un cavaller que es deia Biel. Era un mestre en l'art del combat. Anava molt protegit amb la seva armadura, que estava feta d'or. A més a més, portava una espasa d'obsidiana i un escut molt resistent. Aquell escut el va obtenir d'uns volcans a Amèrica. El seu escuder, que es deia Santos, era molt "papanates". Quan el cavaller corria amb el seu cavall, ell anava al darrere cridant:

- Espereu-me, espereu-me!

Un dia el rei Alvaro Rigueras li va donar el llegendari casc de tigre que estava fet de diamant i de maragdes. Aquest casc era gairebé impenetrable. Després el Biel va agafar el casc i el rei li va encomanar una missió: havia de reunir un nou exèrcit. Llavors el Biel va acceptar la missió.

El Biel va pensar que buscaria per tres països diferents. Va començar per Noruega perquè havia sentit que allí hi havia uns guerrers molt forts, els vikings. En va reclutar vint-i-tres.

Amb un vaixell va continuar navegant cap a Xina on hi havia els guerrers de Xiang. En va reclutar quinze.

I al final va anar cap a Itàlia, a Roma, perquè li havien explicat que allà hi havia els millors gladiadors del món. En va reclutar tretze més.

Com que ja tenia l'exèrcit format, es va presentar davant del rei.

- El rei li va dir:

Molt bé Biel. Has complert amb la teva missió. El que has de fer ara és repartir els guerrers per les tres portes de la muralla.

Els gladiadors a la porta principal. Els vikings a la porta de la dreta. Els guerrers de Xiang a la porta de l'esquerra.

Dues hores més tard, els monstres de lava van aparèixer a la porta amb la intenció de conquerir el regne.

Anaven armats amb catapultes, ballestes gegants, troncs de lava...

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

El rei Álvaro va decidir atacar amb tot el seu exèrcit però les seves armes no aconseguien fer ni tan sols una esgarrinxada a aquell exèrcit de monstres.

El Biel, que era molt espavilat, va tenir una idea. Aquells monstres estaven fets de foc i lava per tant, el seu punt dèbil havia de ser per força...L'AIGUA!

Aleshores el Biel, amb l'ajuda d'una part del seu exèrcit, van obrir una espècie de canal des del riu fins a l'entrada del castell perquè l'aigua arribés fins als monstres.

L'aigua va caure a sobre dels monstres i es van convertir en estàtues d'obsidiana.

El rei va recompensar al Biel i al seu exèrcit perquè havia salvat el seu regne. I quan tres anys després el rei va morir, el cavaller Biel va heretar la corona i es va convertir en rei.

I conte contat, aquesta llegenda s'ha acabat.

CATEGORIA B

Alumnes de
primer cicle
d'Educació
Primària

Accèssit: La fada i la sirena
Indara Michelle Flores Tevar
Escola Marinada

LA FADA I LA SIRENA

Hi havia una fada que es deia Severina que volia saber com era el mar però no podia mullar-se les ales.

Un dia es va trobar a una sirena que es deia Estefania i que volia saber com era el cel.

Quan la Severina va fer vuit anys li van regalar una vareta màgica i se li va ocórrer una idea.

L'Estefania es va mostrar inquieta mentre la fada li explicava la idea i llavors la Severina li va dir:

- Potser puc fer que tu volis i jo nedar – va dir la fada.

- És molt bona idea! – va exclamar la sirena.

En aquell moment la fada va treure la seva vareta màgica i va dir:

- Amb la màgia de la meva vareta ordeno que puguis volar! – i va fer el mateix encanteri per nedar.

S'ho van passar molt bé fins que a l'Estefania la va començar a perseguir una àliga i a la Severina un tauró. Van passar una mala estona però un cop es van trobar la fada va desfer l'encanteri i tot va tornar a ser normal.

I conte conta ja s'ha acabat.

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Premi: L'ona i la papallona bona
David Fernández Galán
Escola Cambrils

L'ONA I LA PAPALLONA BONA

Hi havia una vegada una nena que es deia Ona. Era una nena molt bona. Ella volia una mascota però els seus pares no li deixaven tenir i li deien:

- No volem mascotes perquè tenen molt pèl i fan que la casa no estigui ordenada.

L'Ona es va posar molt trista.

Un dia va pensar que si rapava la mascota, no tindria pèl. Ho va dir als seus pares, però ells van respondre:

- Nooo, fa mala olor a casa una mascota!

L'Ona va pensar:

- Si li poso perfum? -li va dir als pares.

- Quèèèè??? No, perquè es porta malament!

L'Ona estava mooolt trista però va pensar i si és bona la mascota? Li va dir als pares:

- Doncs no! Perquè l'hem de passejar molt sovint.

L'Ona va anar a la seva habitació i va dormir per no plorar...En aquell moment va somiar amb una papallona!!!

Es va despertar i va córrer per dir als pares:

- VULL UNA PAPALLONA!!!

Els seus pares van pensar que era veritat: les papallones no tenen pèl, no fan mala olor i no s'han de passejar.

Un dia van anar a un bosc molt bonic a veure papallones. Allí n'hi havia una de colorins bonics i l'Ona es va fer amiga d'ella: era màgica i molt bona.

La papallona li va dir a la nena:

- Pensa un desig.

L'Ona va dir:

- Vull que tot el món sigui bo i no dolent.

I conte contat ja està acabat, sinó és mentida, és veritat.

CATEGORIA C

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: L'arc de Sant Martí

Nika Shashkina

Escola Mas Clariana

L'ARC DE SANT MARTÍ

Hi havia una vegada un nen que es deia Martí que cada tarda passejava per un bosc aprop de casa seva. Un dia, va sentir uns crits. En Martí es va apropar, va guaitar i va veure un cérvol que semblava mort amb una fletxa clavada al pit. Però encara seguia viu. En Martí va intentar salvar al cérvol però finalment va morir.

En Martí de seguida va saber que era una fletxa d'un caçador, encara que no s'ho acabava de creure. No era un àrea de caça i havia vist com un caçador que havia sortit corrents. Un dia després en Martí va anar a l'ajuntament per denunciar al caçador que va veure al bosc, però una figura fosca va agafar al Martí i s'ho va impedir. Deprés per la tarda va anar una altra vegada al bosc i el caçador va disparar al Martí al cor i en Martí va morir.

I sempre que feia pluja i després sol sortien les emocions d'en Martí en forma d'arc.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Premi: La rosa de Sant Jordi
Lluc Falceto Fernández
Escola La Bòbila

LA ROSA DE SANT JORDI

El drac es va desplomar i va caure al terra fent retronar tota la muntanya. De la seva ferida va començar a brollar la sang, relluïnt amb el sol que enviava els seus últims rajos. Quan la vermellor de la sang va esquitxar el terra, Montblanc va retornar a la seva vida tranquil·la. Del terra regat va sorgir un petit brot nascut de la ferida mortal del drac, un drac que havia estat terroritzant durant anys aquella petita contrada. El brot va anar creixent impulsat pel sol del vespre fins que va obrir un únic capoll i va florir donant pas a una magnífica rosa. Just quan el cavaller Sant Jordi es disposava a partir en el seu viatge, es va fixar en aquella bella flor i es va acotxar.

La seva armadura, al dringar, va provocar que la princesa es girés i ell, amb dos dits va collir-la tot entregant-li a aquella bella dama dient:

- Té, potser és senzilla però reflexa la teva bellesa.

I va partir en direcció al sol ataronjat que es resguardava rere les muntanyes de Montblanc.

Moltes coneixeu aquesta escena però no crec que sapigueu res del que va venir a continuació.

Era un dia xafogós, cobert d'un cel blau com el mar tacat per algun núvol blanc que navega per la seva infinitud. Els grills cantaven i l'ombra dels arbres era molt agradable, tothom jugava al carrer o es dirigia al mercat.

La princesa, que es deia Ona, es dedicava a guardar la rosa en una vitrina protegida al capdamunt de la torre del nord. Per la finestra, en la llunyania, va divisar a Sant Jordi pujant per una muntanya en el seu cavall i es va distreure observant-lo quan anava a deixar la rosa. L'Ona va punxar-se amb una de les punxes de la rosa i va trobar-se amb una espina clavada al dit.

- Au!xxs! Ah, m'he punxat! Fora! – I va llençar aquella punxa per la finestra. Va tancar la vitrina, va regar la rosa i va marxar a rentar-se la ferida.

La punxa va tocar al terra i es va enfonsar entre l'adob de les jardineres. A l'instant les flors es van pansir i les fulles van adoptar un to marró tot tornant-se seques. Amb una última flama, be petitona, les plantes van cremar, acabant així amb la seva existència.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Sant Jordi cavalcava veloçment amb el seu cavall cap a una nova aventura. Després de combatre aquell drac estava fet pols i no es veia amb cor de continuar, de tal manera que va decidir dormir a la intempèrie. Va deixar l'escut i la llança al terra i va fer un petit foc per a tenir llum i escalfor. Va treure del sarró un tros de pa flonjo i formatge. Va trobar la cantimplora buida i sols va caure una trista gota. Havia buscat un riu per a poder beure aigua així que abandonà el campament amb el cavall lligat en un arbre i amb l'única càrrega de la cantimplora.

Va trobar, més tard, un rierol que creuava silenciosament el sot del bosc. La seva aigua fluïa suaument i xipollejava amb una tranquil·litat agradable. Acotxant la cantimplora va omplir-la i després d'un refrescant i plaent glop d'aigua va retornar amb el seu cavall.

Des d'un punt alt observà el poble del qual marxava i es va fixar bé en el camí que havia fet:

- Si jo vaig marxar des del castell, que és a l'esquerra i al cap d'uns 15 km vaig tornar a encaminar-me cap a l'esquerra dec haver fet una volta considerable! És per això segurament pel que he trigat tant en creuar una sola muntanya.

- Bé! – va dir-se baixant de l'arbre. Bona nit Llampec – i acomiadant-se del seu cavall entrà a l'escalfor d'una manta i d'un coixí fet de fulles seques.

Les gotes van caure amb potència i Montblanc es va veure privat de la llum del sol pels núvols. Aviat el cel es va il·luminar pels llamps, i els trons s'escoltaven per tota la contrada. Una cortina de pluja feia sentir un murmur constant i els carrers semblaven rius. Tota la sorra circulava per la vorera, arrossegada per la pluja caiguda com una tela marronosa d'aquelles tant cares.

Els gossos bordaven i les persones s'amagaven a casa. Qualsevol insensat que mirés a dalt veuria una tenebrosa i fosca capa de cotó fluix, aparentment inofensiva.

Les torretes es veieren regades per la fúria d'aquell diluvi que creixia per moments i feia onejar la senyera violentament. La terra humida va tremolar convulsivament i uns grunys van deixar-se sentir enmig de la tempesta. D'una jardineria una urpa va sortir a l'exterior desenterrant-se de la terra que la cobria. L'urpa va ser seguida per una pota i després un braç verd ple d'escates. Una criatura semblant a un llangardaix terrorífic amb una cua ben llarga i unes banyes daurades molt afilades va aixecar-se del terra. El drac va alçar-se retornant de nou.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Sant Jordi no podia dormir. La suau escalfor del foc li il·luminava la cara donant-li un to ataronjat que disminuïa amb lentitud fins que el foc va quedar reduït a brases i una mica de cendra. No sabia quina hora era però era fosc ja feia estona. El temps fugia amb parsimònia i els segons semblaven hores.

Estava cansat però la son no li arribava. A mesura que la nit avançava un pensament donava voltes al seu cervell. Era la princesa. Des del moment en què havia creuat les muralles del castell fins a aquell mateix moment l'Ona era l'objectiu dels seus pensaments. No podia oblidar els seus ulls blaus ni la seva cabellera del color de els fulles seques onejant al vent. No podia oblidar el seu cor obert i amable ni la seva veu dolça, ni la manera com es recollia el pel. Havia recordat cada facció i cada detall d'aquella noia i desitjava tornar a veure-la.

El seu deure era important però havia caigut en els braços de l'amor. Sobtadament, Sant Jordi s'aixecà, va pujar al seu cavall donant-li un sobresalt i el seu crit d'arri! Va ressonar per tot el bosc. Tornava a Montblanc.

Recapitem, el drac mor i de la seva SANG composta per cèl·lules VIVES en surt un ésser VIU. Tal i com existeixen els transplants o com pots donar-li a un arbre una branca frutera per a que doni préssecs una part DOLENTA d'un drac DOLENT dona pas a una rosa DOLENTA. I si algú planta un tros d'aquella rosa està fent l'única cosa que un drac màlic i venjatiu necessita per a tornar a la terra i destruir-ho tot. La princesa Ona potser ho sabia si hagués anat a classe de jardineria de les forces del mal. Però prioritza més jugar que estudiar una assignatura inventada.

El cas és que el drac havia retornat i semblava el caos com qui planta tomàquets. La seva mirada vermella omplia de por el cor dels més valents i cremava tot allò que s'interposés entre ell i la destrucció.

Bona feina Ona! Ets la millor protegint el teu poble!

El galop del cavall tallava el silenci de la muntanya com si fos mantega. Corria de valent baixant per la muntanya. L'estela de pols que deixava rere seu feia que semblés un cometa. Feia prop d'una horeta que s'havia posat en marxa i els quilòmetres es quedaven enrere amb rapidesa. Res no podia aturar aquell bòlid. Cinc minuts més tard Sant Jordi va haver d'aturar el seu cavall. Es trobava davant d'un barranc.

- Un barranc? Però si per aquí no n'hi ha de barrancs? – va comentar el cavaller, observant de prop aquell forat.

Lavors va adonar-se de què era una esquerda, una de molt grossa.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

- Però que és això?

I va fixar-se en el passadís que l'envoltava quedant ben bocabadat. La vegetació havia desaparegut. Tots els arbres eren cremats o havien estat trepitjats. Hi havia mossegades per tot arreu, el terra estava ple d'esgarrapades i un fum espès cobria l'aire. Només havia viscut una situació comparable: quan venia a matar el drac. Això volia dir que el drac havia tornat.

L'Ona estava a la torre quan el drac atacà el castell. S'obria pas entre les cases destrossant-ho tot. Per on passava ja no quedaren edificis. La princesa estava cansada de veure el seu poble devastat i trepitjat. La seva fúria era immensa. Amb enuig agafà un llibre i el va llençar al drac utilitzant tota la seva força. Després a ple pulmó va dir:

- Ei, maleïda sargantana "vomitafo"! Para de ...ui! –L'Ona va adonar-se del que estava fent. En quin aspecte això era una bona idea? – va pensar. El drac va volar i en un obrir i tancar d'ulls era a la torre del Nord, la torre on era la princesa.

- Què? - Digué el drac. – De debò et creus que un humà esquifit com tu em guanyarà?

La seva veu era aspra i greu. Semblava un contrabaix desafinat. Com si enlloc de llengua tingués paper de llima.

- Vaig estar a punt de menjar-te una vegada i no tindrè remordiments de fer-ho una segona vegada. Exactament el mateix amb l'única diferència que ara no tens al teu cavalleret disfressat de llauna per a clavar-me la seva llança.

- Això és! El drac morirà si li clavem una llança al cor – va pensar la princesa.

- Entesos, si això salva al meu poble em podràs menjar. Però m'has de prometre que marxaràs!

- O i tant, princeseta – va dir el drac.

- Ona, si no et molesta!

I així va ser com van anar fins a les portes del castell, ja que deien era el lloc més apropiat.

Una boca plena de dents va mostrar-se als seus ulls. El drac s'acotxava al seu damunt i la nostra heroïna era a punt de ser devorada quan...

- Mira!, és Sant Jordi! – va cridar

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

El drac espantat va donar la volta i observà l'horitzó atemorit. Esperava un cavaller galant venint a matar-lo però només hi havia un pardal. Entenent la farsa, va girar-se i la princesa ja no hi era. Ja corria per la passarel·la campí qui pugui. El drac va grunyir amb impotència i va perseguir-la. Gairebé la tenia, podia tocar-la, però la passarel·la va recollir-se ràpidament i el drac va protagonitzar una caiguda espectacular. Llavors la princesa va marxar del mecanisme d'entrada que havia utilitzat per vèncer al drac i deixà caure la reixa just damunt l'esquena del rèptil fent "Txac". Es va sentir per tota la regió. Els ulls d'aquella amenaça es van tornar en blanc i va deixar de respirar. Era mort. Amb un últim sospir la seva vida ja era aniquilada.

En aquell moment, quan tot ja s'havia acabat, Sant Jordi creuava la porta de la muralla.

- Ona, estàs bé? I el drac? – Era tot el que se li va ocórrer preguntar.

- Mort – va respondre la princesa.

- Però... – llavors s'adonà de que el cadàver era allí. - Com?

Sant Jordi estava estupefacte, no sabia que dir.

- Ara això no importa – contestà l'Oña.

- Però no era mort? Com ha tornat?

- Jo tampoc m'ho acabo d'explicar – la princesa observava cada racó del terra. – No et vaig agrair la teva ajuda, a més em vas regalar una rosa.

Crec que t'ho hauria de recompensar – va dir mentre s'acotxava i recollia un llibre del terra. – Té, l'he utilitzat per a cridar l'atenció del drac i ara és tot teu.

Al dia següent un casament molt important se celebrà. Va ser el dia que l'Oña i Sant Jordi es van unir finalment en matrimoni i van governar Montblanc amb justícia, rigor i comprensió. Hi va assistir tothom i hi hagué una gran cerimònia. Penseu que tots dos (cadascú per la seva part) havien salvat aquell indret.

I bé, ara ja sabeu perquè per Sant Jordi les noies reben una rosa i els nois un llibre, és per les dues batalles lliurades que van salvar Catalunya d'acabar dominada per la por per culpa d'un drac. I recordeu: si us claveu una punxa al dit no la llenceu a qualsevol lloc o un monstre atacarà el teu poble i llavors sí que tindreu problemes.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Accèssit: El gran arbre
Mariona Cano Espada
Escola Joan Ardèvol

EL GRAN ARBRE

Hi havia una vegada en un país molt llunyà, un poble secret d'arbres i flors. En lloc de persones hi vivien flors i petits arbres, i a l'igual que al món de les persones, també hi havia plantes dolentes. Eren, òbviament, les males herbes que tornaven a créixer tot i que les arranquessin d'arrel. En aquell poblat tan especial, tothom intentava tenir bona relació i no barallar-se gaire perquè si parlaven molt fort, les persones podrien arribar a descobrir que, tot i que eren plantes i flors, també tenien vida pròpia i es podien relacionar entre ells.

Un dia va néixer un arbre molt estrany. Era molt gran per haver acabat de néixer i les plantes i altres arbres del voltant va començar a separar-se d'aquell estrany personatge.

El van anomenar "El gran arbre" perquè era l'espècie d'arbre més gran que havien vist mai. A aquell arbre no li agradava gens les discussions per molt petites que fossin ni tampoc que se'n riguessin d'ell, perquè si ell respectava a tothom, per què a ell no el podien respectar? Es preguntava sovint amb molta tristesa.

Al cap de cinc mesos del seu naixement havia crescut tant que era gegant però mentre això passava, la gent que s'havia dedicat a admirar aquell arbre, s'havia despreocupat de regar les plantes i treure les males herbes que es van anant estenent d'una manera... Hi havia milions d'elles, havien envaït tot l'espai i s'havien començat a menjar plantes i petits arbres.

El Gran Arbre que era el més alt i respectuós de tots, va decidir actuar per solucionar el problema. Una nit, quan tothom dormia, va decidir agafar totes les males herbes amb les seves mans plenes de sorra i d'arrels. Volia evitar que fessin mal a ningú.

Amb molta cura, les va deixar davant de les portes de les persones perquè veiessin que les plantes i flors del seu bosc necessitaven aigua i que les males herbes s'estaven estenent. Era necessari treure-les perquè sinó es podien estendre i fer malbé tot el bosc.

Quan va sortir el sol i la gent va començar a sortir de casa seva, van veure el que havia passat. Ràpidament es van posar mans a l'obra; van eliminar les males herbes, van treure la brossa que s'havia anant acumulant i van regar les plantes.

CATEGORIA D

Alumnes de tercer
cicle d'Educació
Primària

Les flors i les plantes van reaccionar i van decidir demanar perdó al Gran Arbre per tot el que havia patit quan el van rebutjar. També li van donar les gràcies per la seva acció. En agraïment li van organitzar una festa d'homenatge, que el Gran Arbre va gaudir molt.

El Gran Arbre s'havia convertit en una espècie única, no només per la quantitat d'anys que va viure, sinó també perquè donava consells als altres arbres i plantes per tal que actuessin correctament.

El que no sap ningú és que des d'aquell moment tots segueixen en aquell bosc i allà seguiran fins que algú els descobreixi. Ells viuen amb l'esperança que no els trobin mai perquè si no s'extingiran i la veritat que a ningú d'aquell poblat li agradaria desaparèixer per complet. La seva desaparició no només seria perillosa per a ells sinó també per tots els altres éssers vius: persones, animals, insectes... ja que el planeta, sense la seva ajuda, acabaria desapareixent.

Els herois no són persones amb capa, que poden volar o tenir poders especials, sinó sobretot persones amb valors, que actuen amb respecte cap a tothom.

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Allò mort que no es pot tocar

Marina Colom Escolà

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

ALLÒ MORT QUE NO ES POT TOCAR

Aquell llac estava en un lloc desconegut per molts, entre muntanyes. Estava rodejat d'arbres secs i afectats per les activitats humanes que bloquejaven els rajos solars i que cobrien el sòl amb una catifa de fulles podrides i caigudes a causa del vent; tot plegat, donava al llac un aspecte tenebrós i estranyament bell que t'incitava a quedar-te mirant-lo hores i hores. Però, potser, l'estranya bellesa no es devia al paisatge, sinó a les veus de les profunditats, veus angelicals; algunes infantils, altres greus i virils i altres femenines. Totes aquestes veus formaven la coral més preciosa que hagués sentit mai. Et cridaven amb paraules dolces i amoroses, convidant-te a submergir-te en les seves aigües i formar part de la seva coral eternament.

Però, a vegades, les aigües més calmades amaguen les corrents més turbulentes. Jo vaig cometre un error, em vaig submergir.

L'aigua era freda i fosca, encara que potser freda és una paraula massa suau per descriure-la. Pensava que aquell aspecte era a causa de la contaminació que envoltava aquell indret, però, realment, era perquè les mans dels morts són iguals.

Vaig sentir aquells dits prims i desnodruts aferrar-se als meus turmells com petites peces d'una cadena infinita anomenada mort. Aquella cadena m'estirava cap al fons del llac, així doncs, vaig intentar agafar-me d'una branca d'un arbre que estava a prop meu. Vaig poder apreciar com aquells arbres es convertien en cossos desnodruts amb expressions adolorides que, poc a poc, anaven deixant crits d'angoixa en les meves orelles.

Vaig poder comprendre en aquell precís moment el dolor que patia aquell paisatge per culpa de la ignorància humana. Volien venjança després de tots aquells anys acumulant deixalles; jo seria la seva víctima.

Vaig poder observar per darrera vegada aquell paisatge mort i insòlit abans de submergir-me completament en aquella aigua contaminada. Aquella cadena em va estirar fins que la meva esquena va tocar el fons del llac. Vaig intentar deslliurar-me d'aquelles mans mortes, però no les podia tocar: "Tots aquells cossos eren la personificació d'aquell paisatge malmès pels humans". Aquesta va ser la darrera cosa que vaig poder raonar conscientment. El meu advertiment, tu només escoltes les veus angelicals...

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: Cap al cinema

Júlia Rovira Masdeu

INS Cambrils

CAP AL CINEMA

Hi havia una vegada, en una ciutat enorme, una petita escola anomenada Sant Jordi. En aquesta escola hi assistien bastants alumnes, tot i que alguns eren més normals que d'altres. S'estava a punt d'acabar el curs i el nostre protagonista, el Biel, estava molt emocionat. Ell era d'una estatura baixeta, tenia els cabells rossos, tant que quasi bé no se li veien les celles. Els seus ulls eren verds com el julivert i la seva boca era petita, però de vegades xerrava massa.

El Biel dormia tan tranquil quan de sobte li va sonar el despertador. I, en lloc de rondinar i enfadar-se, com cada dia del món, aquesta vegada es va llevar en menys de tres segons. Quan es va vestir es va posar la seva samarreta de la sort, on hi havia tots el membres de La Lliga de les Ximpleries: Pep, el Petarret; Joan, el Joguina; Guillem, el Gallina; i Bob, el bombolla, el seu súper heroi preferit. Tot ells lluitaven contra Lluç el Llampec, el malvat de la història.

Va baixar les escales gairebé volant i va esmorzar a la velocitat de la llum. Després es va preparar l'entrepà per prendre a l'escola i va cridar: "Per fi ha arribat l'últim dia d'escola!". I tot seguit va obrir la porta i va córrer per no perdre l'autobús. Quan va arribar en lloc de fer mala cara al conductor de l'automòbil, el va saludar i li va preguntar de tot i més.

A l'última parada, l'escola, gairebé tots els passatgers van baixar i es van dirigir cap a l'entrada on els esperava el conserge per obrir les portes per última vegada en aquest curs.

A les nou en punt van entrar a les aules per última vegada. Van baixar les cadires per última vegada, van saludar els companys per última vegada i van fer veure que escoltaven la senyoreta Hivern per última vegada. Tot per última vegada en aquest curs.

Mentre la professora intentava explicar l'última lliçó del curs, el Biel somiava en què sonava el timbre i tots els nens i nenes que havien estat tancats en aquelles aules durant nou mesos, podien sortir i no havien de tornar fins al setembre. Malauradament, la senyoreta Hivern es va assabentar de la migdiada que s'estava portant a terme a l'aula i va començar a cridar com una boja. Va ser el sermó més llarg de la història, tot i que només faltaven cinc minuts per acabar. Es va estar quatre minuts i quaranta-cinc segons xerrant i durant els últims quinze segons se sentia el compte enrere per sortir. Els segons es feien eterns. Al final va sonar, aquell so que tots portaven esperant des del dia que van entrar per la porta: el timbre.

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

El Biel va córrer, va saltar i crec que fins i tot va nedar per arribar a casa i posar-se davant l'ordinador. I us preguntareu què hi fa un nen de vuit anys davant una pantalla just després d'acabar l'escola; doncs el que feia era comprar unes entrades per anar al cinema. Aquella mateixa nit estrenaven la nova pel·lícula de La Lliga de les Ximpleries. Va introduir el seu nom, el seu cognom, la seva adreça electrònica i el número de telèfon de sa mare a la pàgina web. Com que els seus pares treballaven fins tard va decidir que hi aniria igualment i arribaria a casa abans que els pares el descobrissin. Es va endinsar cap al fons dels passadís i es va vestir per l'ocasió: la disfressa de Bob el Bombolla li aniria de perles amb les sabatilles de cocodrill que li havia regalat la seva padrina per a la mona. Va agafar els diners i va marxar tot sol caminant. La gent el mirava estrany. Quan va tancar la porta, es va adonar que s'havia deixat les claus a dintre i va haver d'entrar per la finestra que prèviament havia deixat oberta, ves a saber per què.

A continuació, després d'haver solucionat totes les dificultats, va continuar el seu camí. Per casualitat o no, hi havia un toll d'aigua i fang just al costat de l'arbre on es trobava reposant el Biel després de sortir de la finestra. Va relliscar i va caure dins. La seva veïna que l'observava ja feia estona, li va llençar una tovallola i li va picar l'ullet. L'amable dona era molt simpàtica amb ell. Ell li va donar les gràcies i es va embolicar. Ara ja no semblava un súper heroi, ara semblava un súper idiota. Però ell, feliç de la vida, es trobava més atractiu que mai.

Caminant caminant es va trobar un gat, i tot i que semblava d'allò més afectuós no ho era. El va esgarrapar i va pujar d'un salt a la farola del davant. Quan va ser allà dalt, no sabia què fer i va decidir saltar i aterrar on triés el destí. Per sort, només es va desplaçar un metre cap a l'esquerra i ràpidament es va agafar de la teulada d'una casa i va enfilarse. Tenia molta por de baixar, així que va continuar el camí per allà dalt. Va ser increïble la quantitat de coses que es va trobar per allà. Algunes eren molt normals, com les pilotes que els nens llençaven a l'aire i anaven a parar allà, i d'altres feien una mica de por, com aquella martell ple d'una capa vermella que esperava que fos tomàquet i no sang. En aquell moment es va recordar que Guillem el Gallina tenia aquest nom per alguna cosa, i no precisament per ser valent. Ell no volia ser un gallina, així que es va tocar l'escut de la disfressa i es va donar ànims.

CATEGORIA E

Alumnes de primer
cicle d'Educació
Secundària

Ja feia uns quants metres que havia deixat enrere aquell gat ferotge i només llavors es va atrevir a baixar del camí que havia batejat com "El camí emboirat", perquè aquell dia, encara que hagués començat l'estiu, estava núvol. I més en aquella altura. La veritat és que li feia una mica de por, però s'imaginava que eren els pets d'en Pep el Petarret i de seguida li va passar la beneiteria.

Quan va parar a mirar-se el rellotge per controlar el temps, es va adonar que ja havien passat trenta minuts des que havia acabat la pel·lícula. No s'ho podia creure. S'havia perdut tots el noranta-cinc minuts d'acció més meravellosos de la història. Estava trist i desconsolat.

Es va asseure a terra i, de sobte, va veure un cotxe amb els llums encesos que venia cap a ell. Es va parar davant seu i va sortir la seva mare. Primerament es va pensar que el renyaria i el castigaria fins que tingués cinquanta anys, però després ella el va pujar al coll i el va entrar al cotxe. Ella va comprendre que estava tan cansat i rebentat que no valdria la pena. Ell estava com si un camió de cinc-cents quilos li hagués passat per sobre. La mare el va asseure a la cadireta del costat de la seva germana gran, l'Emma, que no sabia com posar-se per aguantar el riure. Mentre el pare avançava pels carrers foscos de la ciutat, el Biel es va mirar les sabatilles de cocodril xopes i es va dir: "Tot i que no he pogut veure la millor pel·lícula del món, he pogut viure la millor aventura del món. De vegades la realitat supera la ficció."

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Premi: Neu d'estiu
Maria Fortuny Gavalda
Escola d'Adults

NEU D'ESTIU

Estava a punt de començar la lectura del llibre que m'havien regalat. Neu d'estiu era un llibre que feia honor al seu nom, un relat sobre relacions impossibles. Aquelles que per una diferència desmesurada d'edat, un estatus social massa divers o, fins i tot, cultures que no permeten cap tipus de llicències són relacions que, com una imaginària neu d'estiu, estan abocades a fondre's abans d'arribar a ser res. M'ho vaig rumiar una mica abans d'obrir la primera pàgina, potser no era la lectura més encertada. De fet, segurament em faria reviure la meva pròpia experiència amb la Júlia.

Quatre anys enrere, havia assistit al Museu Nacional d'Art de Catalunya atret per l'exposició d'un reusenc de renom, en Josep Tapiró. No sóc pas un entès en el magnífic món de les belles arts, però em deixo portar gustosament per la bellesa de moltes de les obres clàssiques i, en aquest cas, sentia especial curiositat per qui havia estat amic des de la infantesa del formidable Fortuny. L'exposició havia començat el 7 d'abril i durava fins al 14 de setembre. Havia anat posposant la visita però aquell dimecres, va ser llevar-me i tenir clar que no la postergaria ni un dia més.

Vaig agafar la L-3 fins a la sortida de plaça d'Espanya. Passava uns dies a la casa de Casp que m'havien deixat els pares quan es van traslladar a Gràcia. No hi vaig massa sovint. Casp és cèntric i això, tot i que aparentment pugui sonar fabulós, és poc apropiat pel descans i la desconexió, encara menys quan vius al costat del Tívoli. La L-3 et deixa just al costat del Palau de Congressos, és un angle extraordinari: a la dreta, la font de Jujol i més enllà "Les Arenes", la que havia estat la primera plaça de braus de la ciutat i que s'havia transformat en centre comercial vora el 2011, si no recordo malament. Com a Barceloní, em sentia satisfet que edificis que havien caigut en desús, però que formaven part de la nostra història social i arquitectònica tornessin a tenir vida. No entenien el parer d'aquells que haguessin preferit veure'l caure a trossos, crec que la transformació va ser positiva i ara la zona es veia molt més endreçada i segura. I a l'esquerre: les bessones venecianes Les torres que Raventós va construir imitant el campanar de la torre de Sant Marc a Venècia, foren les encarregades de donar una solemne benvinguda als visitants de l'Exposició Internacional del 1929 i ara, era a mi a qui acollien i em convidaven a redescobrir la mítica muntanya de Montjuïc. Al fons, m'esperava el majestuós Palau Nacional i pujant les escales per accedir a l'entrada, em va recórrer una sensació estranya i difícil d'explicar, no sé... com si el dia em guardés qui sap què d'especial però que era incapaç de definir.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Aquella sensació m'havia deixat una insòlita sequedat a la gola i em va venir un desig inusual de prendre un té. Dic inusual perquè un matí calorós de principis de setembre no crec que a la majoria dels mortals els vingui de gust, precisament, una infusió. La qüestió és que a mi em va empènyer a visitar la cafeteria abans que la sala d'exposicions. Malgrat tenir moltes ganes de descobrir l'obra de Tapiró i com si hagués estat maleït per un encanteri, em moria per una infusió. L'orientalisme del reusenc hauria d'esperar una mica més.

Ja era a la cafeteria, m'havia demanat el té i mentre em dirigia a una taula per prendre la beguda tranquil·lament, em vaig distreure mirant uns nens que es dibuixaven l'un a l'altre, els retrats dels quals no passaven de gargots que més aviat semblaven núvols a punt de descarregar el diluvi universal. Vaig riure de la meua pròpia comparació, ja que just havia vist la previsió del temps al blog del Picó i precisament anunciava pluges molt intenses per l'endemà. De sobte... Mare meua! Algú més distret que jo m'acabava de llençar la infusió per sobre. Tenint en compte que era 3 de setembre i que les temperatures t'obligaven a portar roba fina i estiuenca, aquella tassa d'aigua bullint va provocar que se m'escapés un crit que més aviat semblava el bram d'una bèstia salvatge. A l'instant, sense deixar de mirar la cremada i planyent-me a mi mateix d'aquella coïssor, vaig escridassar a qui m'havia vessat la beguda com si m'acabés de tirar una ferrada d'aigua al cap. La tassa s'havia esmicolat pel terra junt amb el plat i la resta del beuratge que desprenia la mateixa flaire cítrica que la meua camisa. Ja s'havia disculpat com a deu vegades seguides, però jo ni l'escoltava, seguia queixant-me i abraonant-la al mateix temps. Llavors vaig aixecar el cap per continuar amb la murga com si no n'hi hagués hagut prou i en creuar les mirades els seus ulls brillants, intensament verds, van penetrar en tots els meus sentits. Aquella mirada entristida se'm va clavar a l'ànima detenint completament el batec del meu cor per posar-lo en marxa, en la seva versió més accelerada, pocs segons després. Química... pura química, no tinc altra explicació.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Em vaig avergonyir ràpidament d'haver-la escridassat. Aquella criatura tindria uns 24 o 25 anys i jo ja n'havia celebrat 40. Ara era jo qui volia demanar disculpes, però no vaig saber reaccionar i per salvar la situació vaig dir-li un "està bé, no passa res", ella posant-me la mà al pit com intentant valorar la magnitud de la cremada, va dir -Et fa molt de mal? Ho sento de debò-. Amb la finalitat de no incomodar-la més, vaig voler apartar la seva mà, però el fregament de la seva pell em va provocar un excitant corrent elèctric per tot el cos que, em va impulsar a retirar-li la mà bruscament i encara vaig quedar pitjor, vaig semblar un estirat estúpid. Ella simplement va abaixar el cap i es va ajupir amb ànim de recollir els trossos més grossos de l'esmicolada tassa. El cambrer, que havia presenciat tota la situació, la va convèncer que allò era feina seva i ajudant-la a aixecar-se va aprofitar per llençar-me una mirada d'aquelles que et travessen de tal manera que et deixen fora de joc. La veritat és que la meua reacció havia estat molt desmesurada. No n'hi havia per tant.

Vaig córrer al bany i em vaig fregar la camisa amb una mica de sabó del renta mans. Ben mirat, ara que em veia reflectit al mirall sense la camisa, la cremada ni es notava i com que els meus pensaments estaven tots concentrats en la noia, ni sentia el dolor. Mentre assecava la beneïda camisa sota d'una d'aquestes màquines d'aire calent que hi ha en els banys, no deixava de donar hi tómb. Quina mala impressió li hauria donat, com podia explicar-li que jo no era així, que en realitat ni sabia perquè havia reaccionat tant malament.

M'havia capficat tant amb aquella desconeguda que l'exposició havia perdut momentàniament tot interès. Havia de parlar amb ella, m'havia de disculpar, jo també anava distret. Pot ser si hi tornava ràpid encara la trobaria. Vaig sortir com un llampec cap a la cafeteria, vaig mirar per tot arreu, però ella ja no hi era. Que ruc havia estat! Ja no hi podia fer res, excepte intentar tranquil·litzar-me amb les pintures de l'exposició.

Sense poder oblidar el que acabava de passar, vaig entrar a la sala sense rumb, molt atípic en mi. Em vaig quedar davant d'un acuradíssim retrat, La núvia berber, no hi faltava detall. Els quadres de Tapiró emmirallen el Tànger de la seva època, on hi va viure els últims 30 anys de la seva vida. No em quedava cap dubte de per què el reusenc havia assolit una importància tan rellevant cent anys enrere.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Des ben petit quan anava a un museu, la mare m'havia dit que anotés les sensacions que em provocaven els quadres o escultures que trobava més rellevants i allò que havia començat com un joc per aprendre a conèixer les obres, s'havia convertit en un costum que, de gran, no podia evitar seguir fent. Davant d'aquella núvia berber em disposava a descriure cada sensació que em suscitava i crec que, pels nervis que encara no havia pogut controlar, em va relliscar el bolígraf.

- Aquí tens. T'agrada Tapiró?- em va dir algú mentre m'entregava el Montblanc que acabava de rodolar per terra.

Quan la vaig veure, em vaig tornar a sentir atrapat. Què tenia aquella dona que em feia vibrar d'aquesta manera? Als meus 40 anys em seguia cuidant força: 1'89m, complexió musculada com a resultat de les sessions regulars de gimnàs i un estil de vida força sa, m'havien fet guanyar les atencions de moltes dones. Havia tingut relacions de tot tipus al llarg dels anys, però totes eren relacions esporàdiques que responien a una necessitat fisiològica, tant per elles com per mi. Feia molts anys que no em sentia atret d'aquesta manera tant irracional per una dona.

- Et preguntava si t'agrada Tapiró?- em va repetir fent-me tornar d'aquell moment de reflexió.

- Perdonar, estava absort en la pintura- vaig mentir. - No, vull dir... sí. Vull dir que no el coneixia, n'havia sentit a parlar i he vingut expressament a descobrir la seva obra. Tu ja el coneixies?- vaig preguntar.

- Sí, sóc de Reus, la província de Tarragona ha estat bressol de molts artistes de renom: Tapiró, Fortuny, Gaudí...-

- Vaja, ens hem topat amb una defensora territorial! No entens l'art com patrimoni universal tu?- vaig afegir.

Però aquell comentari la va fer enfadar tant, que em va mirar de fit a fit i deixant anar un aïrat

- Que passis un bon dia!- va girar cua i em va deixar allà completament atònit.

- Espera, on vas? No marxis- vaig cridar, però ella ni es va girar. No m'ho vaig pensar dos cops i vaig sortir al darrera. La vaig agafar per braç i li vaig preguntar què era el que li havia semblat tant malament.

- Està clar que ets de gran ciutat tu, dels que creuen que la seva urb és el centre del món, que els artistes que hi neixen són únicament d'ells, però els de la resta del país són patrimoni universal. I és clar, els senyorets de ciutat són els que ho poden i ho saben tot i la resta som pobletans sense cultura que no tenim idea de res-

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

La seva resposta em va deixar sense paraules no em vaig atrevir a dir-li que en realitat l'únic que havia fet, havia estat intentar estirar el tema per allargar la conversa i quedar-me més estona amb ella.

- Carai quin temperament! No et volia pas ofendre jo. Va dona... mira, involuntàriament ja estem paus, no? Podem començar de zero?- li vaig dir finalment.

La seva mirada va ser com la d'un felí recelós, com si no s'acabés de fiar, però llavors va estirar el braç per donar-me la mà en senyal de pau i al mateix temps es va presentar com la Júlia. En el moment que les nostres mans es van tocar, la seva mirada es va tornar a creuar amb la meua originant de nou aquell excitant corrent elèctric que em va recórrer tot el cos. De nou aquella sensació que em deixava blocat. -Sóc la Júlia- va repetir -i tu, com et dius?-

-Em dic Arnau, encantat Júlia-

La Júlia es va acostar tot fent unes gracioses puntetes amb els peus per poder donar-me un innocent petó a la galta. Desprenia una aroma tan fresca que em va traslladar uns instants a un altre món. Tot plegat, ja feia estona que hi era jo a un altre món. Llavors em va proposar fer la visita junts i la idea em va semblar immillorable

La visita al MNAC d'aquell dia va ser la millor experiència que he tingut en molt temps. Sóc molt especial pel que fa a l'art, diria que sempre vaig una mica per lliure. Però gaudir d'una exposició amb algú que comparteix el mateix gust i criteri que tu, és una vivència que no té fàcil descripció. I aquell 3 de setembre vaig gaudir intensament en companyia de la Júlia. Crec que em vaig quedar atrapat en el moment en què em va tirar la beguda per sobre i, inevitablement, vaig acabar sent el seu presoner quan la vaig sentir relatar acuradament el que li provocaven aquelles figures que Tapiró havia capturat tant fidelment a la tela. A cada quadre hi descobria algun detall que sense la seva guia no m'hagués semblat rellevant, i la seva veu era la música perfecte per acompanyar aquella explosió de colors tant ben organitzats i definits.

La naturalitat amb què em parlava i l'espontània reacció quan, amb el propòsit d'indicar-me algun detall del quadre, m'agafava la mà i l'estirava cap un punt determinat, em feien oblidar que ens acabàvem de conèixer. -Mira!- em va dir -veus com n'és d'extraordinari el que va aconseguir?-Va elevar l'aquarel·la al seu nivell màxim. Observa Bellesa tangerina. En efecte, aquell quadre em va deixar mut, no hagués dit mai que es pogués arribar a aquell grau de perfecció usant aquarel·les.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Aquella passió amb què parlava d'art, em tenia captivat i mentre comentava la relació entre ell i Fortuny es va quedar absorta en la pintura. Llavors vaig aprofitar per fer-li una fotografia amb el mòbil. Volia retenir aquella imatge per sempre. Cabells foscos i ondulats fins a mitja esquena amb un toc desenfadat que li donava una metxa rosa que, igual com qui agafa un mal hàbit, s'apartava constantment de la cara quan parlava i que deixava al descobert la intensitat dels seus ulls verds que combinava a la perfecció amb un perfilat nas pigat donant-li un toc simpàtic. En arribar a la boca em vaig perdre en els seus llavis carnosos i la meua imaginació em va fer emmalaltir a l' instant. En aquell moment es va girar i amb cara de preocupació em va preguntar si estava bé. Què volia que li digues, que estava a punt de ser engolit per la seva voluntat ? El seu somriure contagiós em va tornar a la realitat -No és res- li vaig dir i vam sortir de la sala.

Un cop fora, jo ja estava rendit als encants de la Júlia i tenia la necessitat de descobrir si el que sentia era recíproc. De sobte, crec que vaig retrocedir en el temps i tota l'experiència que m'havia deixat les relacions amb les dones s'havia esvaït, com si fos un adolescent altre cop, ruboritzant-me per una mirada o pel fregament del seu cos.

Havíem finalitzat la visita i tocava dir adéu. -Realment gaudeixes l'art, eh?- li vaig dir per endarrerir un comiat inevitable.

- És cert, però la teua presència ha convertit aquesta visita en un record molt especial i m'han fet gaudir molt més de les obres. Vull dir que ha sigut la millor experiència que he tingut en molt de temps. No és fàcil trobar algú que comparteixi el mateix gust i criteri que tu, és una vivència que no puc descriure fàcilment-. Quan vaig sentir aquella confessió em vaig quedar completament bocabadat. -Júlia, et pots creure que jo he tingut el mateix pensament?- La Júlia, amb l'espontaneïtat que la caracteritzava em va agafar les mans, les va observar bé i em va dir, -D'acord, no portes anells: Opció 1: no t'agrada portar anells ni res que t'identifiqui emocionalment. Opció 2: no tens res que s'hagi d'identificar-. I em va mirar inquisitivament esperant la resposta. Aquelles conjectures em van fer escapar una rialla, realment era una manera molt graciosa de preguntar si estava casat, en parella o solter.

- Doncs no estic amb ningú, si és això el que preguntaves- vaig dir- Sí, és ben bé el que volia saber- va dir ella sense tallar-se un pèl.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Quatre anys després, aquí estic. A punt d'obrir un llibre que parla d'aquest tipus de relacions que la societat veu abocades al fracàs i no puc evitar recordar el dia que vaig conèixer la Júlia. Jo era conscient que la diferència d'edat podia ser una barrera, per molt que em captivés aquella joveneta apassionada pels quadres de Tapiró, sabia que la gent no ho entendria i que a la llarga ens aniria desgastant la relació. -No val la pena intentar-ho" em vaig dir més d'un cop.

- Arnau, ets a la cuina?

- Papa.... on ets?-Va cridar una veueta des del corredor. La Júlia i l'Aina acabaven d'arribar de l'escola.

Pot ser que la nostra història semblés neu d'estiu, però la vam saber alimentar i la Júlia és el millor que m'ha passat mai i, sense ella no tindria l'Aina, la nineta del meu cor.

És cert que la neu es fon a l'estiu, però és un simple canvi d'estat.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Accèssit: En un temps incert

Marta Cerrato Franch

INS La Mar de la Frau

EN UN TEMPS INCERT

I van passant les hores, els dies, els mesos, els anys..., la vida. Però aquí mai passa res. L'única cosa que puc fer és recordar una vida passada, nostàlgica, austera, insignificant i oculta entre les ombres d'una època fosca de dictadura, però satisfactòria, passional i, sobretot, feliç. L'únic que em queda és la imaginació, el com pot ser la vida lluny d'aquests barrots, el com podria haver estat... Tot i que, ben mirat, aquest lloc té un aire a la petita aula d'institut del meu poble, des d'on pretenia canviar les coses.

Acabava de finalitzar els meus estudis i la meua "jo" jove, ambiciosa i entusiasta, es volia menjar el món. Ben aviat va descobrir que és complicat quan treballes per un sistema opressor que està sota la màscara de la religió i presumeix de conservador. Un sistema que et diu constantment que l'únic important és la teua formació, que té com a objectiu aconseguir una feina com a comptable, empresari o metge i guanyar un bon salari, i que infravalora l'educació, que és un pilar fonamental per al progrés i el desenvolupament de qualsevol societat. Definitivament, és molt complicat, però no impossible. Tothom i tot t'enviava el mateix missatge: no creativitat, no imaginació, no llibertat de pensament i, molt menys, d'expressió. T'havies de regir per uns dogmes i seguir el rol que t'adjudicaven. Tothom deia: -Has de ser femenina. -No pots vestir d'aquest color. -No pots portar senyes que identifiquin la teua ideologia. -Has de complaure els altres. -Això és pecat. Però jo no estava disposada a sublevar-me i pensava fer les coses a la meua manera.

Així que va començar el curs escolar, vaig aconseguir el que em proposava. Els meus alumnes s'interessaven per tot el que els explicava, i el que és encara millor, estaven fent un canvi de mentalitat. Estaven aprenent a pensar per ells mateixos, a ser autocrítics i no deixaven que els inculquessin unes creences, sinó que ells es construïen les seves pròpies.

Tot anava rodat, però un dia vaig rebre una queixa dels pares d'un dels meus alumnes, en Marc. Amençaven amb denunciar-me i prendre'm tot el que tenia si seguia "adoctrinant el seu fill en contra de la pàtria". Tinc les seves paraules gravades a la memòria:

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

– Coi de dona! Qui et penses que ets tu per omplir-li el cap d'ocellots al meu fill?

Inesperadament, el dia següent en Marc va venir a parlar amb mi.

– De veritat que ho sento, Senyoreta Cristina- deia molt avergonyit pel comportament dels seus pares – Jo no penso res del que li van dir els meus pares. És només que ... els vaig explicar algunes coses que ens deia vostè i no els hi van fer gaire gràcia. Crec que és la millor professora que podria tenir i...

-Tranquil Marc, si a vosaltres us agrada seguiré fent el mateix que feia fins ara. Tinc llibertat de càtedra.

Em va mirar als ulls molt agraït i..., de sobte, em va fer un tímid petó adolescent i va marxar de seguida. Em vaig quedar totalment petrificada mentre, inconscientment, se'm dibuixava un gran somriure a la cara.

A partir d'aleshores, la nostra relació va ser diferent de la que tenia amb la resta d'alumnes. Esmorzàvem junts cada dia, intercanviàvem algunes paraules boniques carregades d'innocència i ens comunicàvem per correspondència. Fins i tot hi va haver algun petó robat que semblava un raig de llum que s'escolava per la junta de la finestra en uns anys de tempesta. Jo intentava evitar qualsevol contacte massa proper amb ell. Fingia que no sentia res, que només érem bons amics, dues persones que congeniaven. Sabia que no estava bé, però..., només ens portem vuit anys i jo..., jo..., crec que l'estimo i que ell sentia el mateix. Però no, definitivament no. No permetria que passés res mentre fos el meu alumne.

La vida era dura i precària, però dins del que cap, era feliç. M'agradava pensar que encara em mirava el món amb ulls de nen petit. Un dia, mentre esmorzàvem, van venir uns homes armats, amb els ulls plens de ràbia i el següent que vaig sentir va ser un fort cop i els crits d'en Marc plens de dolor, ràbia i, sobretot, impotència.

Quan em vaig despertar ja era en aquesta gàbia. El meu cos nu jeia a terra. Estava cobert de blaus i ensangonat. El primer que vaig fer va ser demanar explicacions. Per què estava allà? Què havia fet per merèixer-ho? Ben aviat ho vaig saber. Els pares del Marc havien trobat una de les nostres cartes i van convèncer la resta de pares que estava adoctrinant els seus fills per aconseguir venjança. Van moure uns quants fils i van orquestrar l'actuació policial.

CATEGORIA F

Alumnes de segon
cicle d'Educació
Secundària

Avui fa exactament deu anys que sóc aquí i per fi ha arribat el dia en què em tornen la meua llibertat. No sé si estic emocionada o em paralitza la por. No se com han canviat les coses durant tot aquest temps i, molt menys, si ell continuarà allà, esperant-me.

Aleshores sento el soroll de les claus, el de la porta obrint-se. M'aixeco, segueixo les passes determinades dels guardes, absent,... però alguna cosa em desperta. És el so d'un clàxon. Aquí el tinc: el món. Un nou món per descobrir, per explorar. Una nova vida plena d'ironies, bogeries i esperança. Una societat per la qual lluitar, i per deixar millor de com me l'he trobada.

De sobte, sento una mà a la meua cintura. Em giro. Quasi em surt el cor del pit.

Com podria oblidar aquell preciós rostre?

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Premi: Que arda bien
Maria Mestres Sánchez
INS Ramon Berenguer IV

QUE ARDA BIEN

Me he enamorado de una pirómana.

Desde niña, se me negó el acceso a muchas cosas, y sin saberlo, se me educó moralmente para inclinarme hacia los pensamientos de los demás. Aproximadamente a los diez años ya habían conseguido que estuviera harta de todas sus modas bañadas de color rosa, mariposas y vestidos. Así que eso hizo llenar mi cuerpo de combustible y como todo proceso de combustión solo necesitaba que entrara un poco de oxígeno para la explosión, y mi adolescencia estaba a la vuelta de la esquina.

Pasaron pocos años y no pude parar de pensar en todas esas chicas indecisas que habían creado un caparazón seguro esperando gustar a todos para que nadie pudiera llamarlas imperfectas. Levantándose cada día a las seis de la mañana para pensar qué ponerse y maquillarse para tapar ese grano que tanto las atormentaba, peinándose durante horas, sonriendo sin ganas y callándose sus sentimientos para no parecer débiles. Siguiendo modas a coste de su cuerpo, sus gustos o su personalidad, estudiando el comportamiento ideal y llevarlo a cabo al milímetro, y si en algún momento se salían de la raya y sin querer, intentaban ser quien realmente eran, se sentían lo peor y no podían salir de su pozo de amargura hasta que una amiga falsa, siguiendo su comportamiento ideal la levantaba del suelo diciéndole que era la chica más bonita del mundo y lo que no sabían ninguna de ellas, era que realmente lo eran, con todas sus imperfecciones, fallos y complejos.

Un día, alguien muy cercano me preguntó ¿No te gustaría ser delicada y buena, como todas las otras chicas de tu edad? Entonces, cansada de oír siempre la misma pregunta y de esconderme en mi misma respuesta, ocurrió: mi cuerpo se llenó de oxígeno y el proceso se completó dando paso a la más mágica explosión.

- No.

- No me gustaría.

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

La explosión solo la escuché yo, y las consecuencias fueron fascinantes. La mejor subida de adrenalina que he podido sentir en mi vida.

Entonces, ya no podía haber marcha atrás, era feliz, era feliz con mi cuerpo y con mi personalidad, me gustaba, me quería a mí misma, me enamoré de mí misma. Pero eso a ellos no les gustaba, intentaron hundirme con sus golpes de palabras llenas de odio, llenas de malas intenciones, llenas de repugnancia.

Lo que no sabían era que yo ardía, ardía muy bien en mi interior y que no había nada capaz de frenar la hoguera que estaba a punto de incendiar.

Me convertí en una salvaje llena de fuego.

Y lo peor, es que me encanta ese fuego.

CATEGORIA G

Alumnes de
Batxillerat
i Cicles Formatius

Accèssit: Vespre a la vall del
Comapedrosa, 2943 m

Albert Cucurull Salamera
INS Cambrils

VESPRE A LA VALL DEL COMAPEDROSA, 2943 m

Nedo dins un bosc, em capbusso sota la gespa i avanço dins la terra. Em reconec feréstec i observador, mastego un grapat de pedres i flors. La terra m'escup amb dificultat, i sobresaltat vomito fang i cucs, miro al cel i sóc en una vall que el temps amb prou feines ha pogut erosionar. És allà on hi veig clar, on el reflex turquesa del llac em mostra la veritat d'un univers que se'ns escapa. El crit d'una marmota em condemna, a mi i a tots aquells que varen escapar la seva naturalesa, aquells que el llac reflecteix, aquells qui creuen ser algú i per tant no ho són.

Un isard corre muntanya amunt, trenca el silenci i desenes de pedres cauen sobre el llac corrompent l'harmonia de l'aigua; segueixo observador i pacient, l'herba m'acaricia i no em mouria per res. Tanmateix, el llac em demana que entri dins seu: -Mulla't Albert, mulla't! Les oïdes se'm taponen lentament i un llit de pedres m'abraça; només en aquest context podem atendre les nostres necessitats més profundes. Viure en el saber, aquell que ens allibera, viure en la més pura i recíproca estima, aquella que ens pot allunyar de la primera però tan necessària.

XIII PREMIS ²⁰¹⁸ LITERARIS

